

Sygn. akt I ACa 1239/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Aleksandra Marszałek
Sędziowie:	SSA Grażyna Matuszek SSA Elżbieta Lipińska (spr.)
Protokolant:	Katarzyna Stalewska

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. w W.**

przeciwko **A. B.**

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 15 maja 2013 r. sygn. akt I C 678/10

- 1. oddala apelację;**
- 2. znosi wzajemnie koszty postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 maja 2013 roku Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 164 982,69 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 2,5 stopy odsetek ustawowych w stosunku rocznym, nie wyższymi niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 8 listopada 2011 roku do dnia zapłaty z tym, że jej odpowiedzialność jest solidarna z M. W. i C. W.; nadto zastrzegł pozwanej prawo do powołania się w toku egzekucji zasądzonych od niej świadczenia pieniężnego na ograniczenie odpowiedzialności do wysokości nabytego majątku spadkowego po A. W., a w pozostałej części powództwo oddalił i zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 15 581,53 zł kosztów postępowania.

Rozstrzygnięcie to oparł Sąd na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 6 grudnia 2002 roku Bank (...) S.A. w K. zawarł z M. W., C. W. i A. W. umowę pożyczki hipotecznej nr (...) na kwotę 75 550 CHF. Zgodnie z § 16 ust. 2 umowy od kwoty raty pożyczki niespłaconej w terminie Bank uprawniony był do pobierania odsetek dla zadłużenia wyrażonego w walucie wymiennej w wysokości 2,5 krotności stopy odsetek

ustawowych dla środków w walutach wymiennalnych w stosunku rocznym. Pożyczka miała zostać spłacona w ratach w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 1 grudnia 2017 r. Zgodnie z § 17 pkt 1 umowy, w przypadku braku terminowej spłaty zadłużenia, wierzyciel miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia i po upływie tego terminu postawić pożyczkę w stan natychmiastowej wymagalności.

Bank (...) S.A. zmienił nazwę na Bank (...) S.A., a na mocy uchwały nr (...) Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia strony powodowej z dnia 27 kwietnia 2007 roku oraz uchwały nr (...) Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Banku (...) S.A. w K. z dnia 27 kwietnia 2007 roku nastąpiło przeniesienie części majątku Banku (...) S.A. na rzecz strony powodowej, łącznie z wierzytelnościami.

Wobec braku spłaty zadłużenia przeterminowanego strona powodowa wypowiedziała pismami z dnia 28 marca 2008 roku pożyczkobiorcom umowę nr (...). Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni od daty odbioru pisma. Korespondencja zawierająca wypowiedzenia została przez pożyczkobiorców odebrana dnia 14 kwietnia 2008 roku.

W dniu 27 października 2008 roku we W. zmarła A. W.. W dniu 24 kwietnia 2009 roku M. W., C. W. i E. W. złożyli oświadczenia o odrzuceniu spadku po A. W.. Dnia 27 kwietnia 2009 roku pozwana złożyła oświadczenie o przyjęciu spadku po A. W. z dobrodziejstwem inwentarza, a postanowieniem z dnia 30 marca 2010 roku (sygn. akt XIV Ns 724/09) Sąd Rejonowy (...) stwierdził, że spadek po A. W. na podstawie ustawy nabyła córka A. B. w całości z dobrodziejstwem inwentarza.

Pismami z dnia 27 marca 2009 roku strona powodowa wezwała pożyczkobiorców do zapłaty kwoty 65 460,18 CHF.

Pożyczkobiorca M. W. zwrócił się do strony powodowej o odstąpienie od wypowiedzenia umowy pożyczki. W dniu 14 maja 2008 roku – zapłacił na poczet zaległych rat pożyczki kwotę 5 987,83 zł, jednak wypowiedzenie nie zostało anulowane.

Strona powodowa wystawiła w dniu 21 maja 2009 roku przeciwko M. W. oraz C. W. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), któremu postanowieniem z dnia 24 czerwca 2009 roku (sygn. akt I Co 1410/09) Sąd Rejonowy (...) nadał klauzulę wykonalności. Dłużnicy złożyli zażalenie kwestionując jedynie, że bankowy tytuł egzekucyjny winien być nadany przeciwko trzem, a nie dwóm dłużnikom solidarnym. Zażalenie zostało oddalone. Tytuł wykonawczy stał się podstawą egzekucji prowadzonej przeciwko M. W. i C. W. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) T. K. pod sygnaturą akt Km 893/2011. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone wobec bezczynności wierzyciela.

Pismem z dnia 30 marca 2010 roku strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 235 728,94 zł tytułem spłaty zadłużenia wynikającego z umowy nr (...). Wezwanie przesłane zostało na adres pozwanej, pod którym nie zamieszkiwała. Korespondencja odebrana została przez M. W. w dniu 20 kwietnia 2010 r. Pozwana w dniu 6 kwietnia 2006 roku wymeldowała się z adresu pobytu stałego i nie dopełniła obowiązku meldunkowego w nowym miejscu pobytu.

Dnia 9 czerwca 2010 roku strona powodowa sporządziła wyciąg z ksiąg Banku, w treści którego wskazała, że zadłużenie wynosi 243 352,89 zł i składają się na nie kwoty: 162 509,58 zł z tytułu niespłaconego kapitału, 35 000,68 zł z tytułu odsetek umownych od dnia 15 maja 2008 roku do dnia 20 maja 2009 roku, 41 747,73 zł z tytułu dalszych odsetek naliczonych od dnia 21 maja 2009 roku do dnia 8 czerwca 2010 roku oraz 4 094,90 zł tytułem opłat poniesionych w trakcie postępowania windykacyjnego.

Zadłużenie A. W. na dzień 27 października 2008 r., tj. na dzień jej zgonu, wynosiło 164 982,69 zł, w tym 151 056,99 zł kapitału, 13 925,70 zł odsetek karnych umownych wyliczonych od dnia 15 maja 2008 r., do dnia 27 października 2008 r.

Przy takich ustaleniach Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w części. Stwierdził, że jak wynika z § 2 umowy, dłużnicy z tejże umowy zobowiązali się do zwrotu pożyczki w należnej wysokości wraz z odsetkami, a wszelkie uregulowania dotyczące obowiązków i uprawnień dłużników dotyczą ich niepodzielnie.

W ich zobowiązaniu występuje ta sama podstawa prawna świadczenia, tożsamość świadczenia i ten sam reżim odpowiedzialności. Każdy zatem dłużników stanowiących stroną umowy pożyczki hipotecznej z dnia 6 listopada 2002 r. – objętych nazwą „pożyczkobiorca” odpowiada do pełnej wysokości zadłużenia, a ich odpowiedzialność jest solidarna.

W dniu 27 października 2008 roku we W. zmarła pożyczkobiorczyni A. W.. Na mocy art. 922 § 1 k.c. prawa i obowiązki majątkowe zmarłego przechodzą z chwilą jego śmierci na jego spadkobierców. Sąd powołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2011 roku (sygn. akt II CSK 134/11) na okoliczność, że zgodnie z art. 922 § 1 k.c. o zakresie obowiązków i uprawnień spadkodawcy, które przejdą na spadkobiercę, decyduje stan istniejący w chwili otwarcia spadku. Spadek otwiera się z chwilą śmierci spadkodawcy, o czym stanowi art. 924 k.c. Następcy prawni wstępują w dokładnie taką samą sytuację prawną i faktyczną, która istniała w chwili śmierci spadkobiercy. Skoro, zatem spadkodawca za dane zobowiązanie odpowiadał solidarnie z drugim podmiotem, to jego następcy prawni również z tą drugą osobą odpowiadać będą solidarnie. Wbrew zarzutowi kuratora pozwanej zdaniem Sądu I jej zobowiązanie nie wygasło, a więc jako jedyna spadkobierczyni pożyczkobiorczyni A. W. ponosi odpowiedzialność solidarną z pozostałymi pożyczkobiorcami z tytułu braku spłaty pożyczki z umowy nr (...) z dnia 6 grudnia 2002 roku, a wysokość jej zobowiązania ustalona winna zostać w oparciu o wysokość zadłużenia A. W. w dacie jej śmierci, tj. na dzień 27 października 2008 r., która wynosiła wówczas 164 982,69 zł łącznie z odsetkami po przeliczeniu na walutę polską. Od tej daty zadłużenie nie zostało spłacone przez pozostałych współdłużników, bo tylko taka spłata mogłaby zwolnić pozwaną od odpowiedzialności. Strona powodowa błędnie zatem wg Sądu Okręgowego ustaliła wysokość zadłużenia pozwanej udokumentowaną w księgach Banku i stanowiącą podstawę żądania pozwu.

Strona powodowa uzyskała tytuł wykonawczy przeciwko pozostałym dłużnikom solidarnym, dlatego też w punkcie I sentencji wyroku dla ochrony interesów pozwanej została wskazana jej odpowiedzialność solidarna wraz z pozostałymi dłużnikami solidarnymi.

Sąd uznał za bezzasadny zarzut pozwanej, że w niniejszej sprawie wierzyciel winien wykazać stan czynny spadku. Wierzyciel takiego obowiązku w postępowaniu rozpoznawczym nie posiada, natomiast dla skuteczności egzekucji będzie zobowiązany do wskazania wartości czynnego majątku spadkowego w postępowaniu egzekucyjnym.

O odsetkach od kwoty zasądzonej orzeczono na podstawie art. 481 k.c. Wprawdzie strona powodowa pismem z dnia 30 marca 2010 roku wezwała pozwaną do zapłaty należności wynikającej z umowy pożyczki nr (...), jednakże korespondencja zawierająca wezwanie do zapłaty skierowana została na adres, pod którym pozwana nie zamieszkiwała od dnia 6 kwietnia 2006 roku i podjęta została przez M. W.. Dlatego też w ocenie Sądu I instancji powyższe wezwanie nie zostało pozwanej skutecznie doręczone. Uznać należało zatem jego zdaniem, że pozwana zobligowana była do zaspokojenia roszczenia strony powodowej najwcześniej w dniu doręczenia jej kuratorowi odpisu pozwu i od daty tej przysługują stronie powodowej odsetki. Wysokość zasądzonych odsetek wynika natomiast z ustaleń zawartych w § 16 ust. 2 umowy pożyczki.

Wobec przyjęcia spadku przez pozwaną z dobrodziejstwem inwentarza zgodnie z treścią art. 319 k.p.c. Sąd ten uwzględnił powództwo, zastrzegając pozwanej prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności.

Podniesiony przez kuratora pozwanej zarzut przedawnienia roszczenia wg Sądu nie zasługiwał na uwzględnienie. Roszczenie strony powodowej wynika z prowadzonej przez nią działalności gospodarczej, zatem termin przedawnienia wynosił w niniejszym wypadku trzy lata. Roszczenie strony powodowej względem pożyczkobiorców stało się wymagalne dnia 14 maja 2008 roku, w tej bowiem dacie zadłużenie stało się wymagalne wobec wypowiedzenia umowy i upływu 30 – dniowego terminu wypowiedzenia oraz postawienia zadłużenia w stan natychmiastowej wykonalności. Pozew w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu dnia 11 czerwca 2010 roku, a zatem jeszcze przed upływem terminu przedawnienia.

Sąd nie uwzględnił także zarzutu pozwanej, że wypowiedzenie umowy było bezskuteczne. Zgodnie z § 21 umowy każda zmiana jej warunków wymagała zawarcia aneksu w formie pisemnej pod rygorem nieważności, chyba że umowa

stanowi inaczej. Umowa nie przewidywała możliwości cofnięcia wypowiedzenia w innej formie, np. telefonicznej. Takie uregulowanie musiałoby stanowić integralną część umowy. Gdyby nawet współdłużnik solidarny M. W. prowadził telefoniczne rozmowy związane z cofnięciem wypowiedzenia z nieokreślonymi osobami zatrudnionymi u strony powodowej, jakiegokolwiek ustalenia, które nie posiadają formy pisemnej, byłyby nieważne. Dlatego też Sąd oddalił wnioski pozwanej o przeprowadzenie dowodu z bilingu rozmów i ich nagrań.

Sąd nie przeprowadził też dowodu z zeznań świadków M. W. i C. W. – dłużników solidarnych wobec odmowy ich złożenia.

Za bezzasadny uznał Sąd zarzut kuratora reprezentującego pozwaną, że wysokość zadłużenia w 2008 r. była niższa, a strona powodowa wypowiadając umowę naruszyła art. 5 kc. Wierzyciel prowadzi działalność gospodarczą i profesjonalnie zajmuje się udzielaniem kredytów, pożyczek. Warunki wypowiedzenia umów są w nich określone. Brak spłaty określonych rat, powstanie zadłużenia i podjęcie w konsekwencji czynności wypowiedzenia umowy nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego czy społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa. Decydujący jest stan zadłużenia w dacie jego dokonania. Spłata zaległych rat w ostatnim dniu wypowiedzenia nie ubezskutecznia czynności wypowiedzenia.

Bezzasadny był także zdaniem Sądu Okręgowego zarzut pozwanej nieskuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki skierowanej do niej z uwagi na to, że zostało ono zaadresowane na adres, który nie był adresem pozwanej i zostało podjęte przez M. W.. Wypowiedzenie umowy pożyczki zostało skierowane do spadkodawczyni A. W. i skutecznie jej doręczone 14 maja 2008 r. Okoliczność bezskuteczności doręczenia wezwania do zapłaty pozwanej ma znaczenie jedynie dla daty, od której można żądać odsetek.

Sąd uzasadnił także szczegółowo orzeczenie o kosztach.

Apelację od tego wyroku wniosły obie strony.

W dalej idącej apelacji pozwanej jej kurator zarzucił:

1. Nieważność postępowania.
2. Naruszenie przepisu art. 5 kc poprzez jego niezastosowanie
3. Naruszenie art. 75 Prawa bankowego - poprzez jego niezastosowanie.
4. Naruszenie art. 364 § 1, art. 365 kpc.
5. Niewłaściwe zastosowanie § 19 umowy o pożyczkę między bankiem a pożyczkobiorcami.
6. Brak zastosowania art. 104 Prawa Bankowego.
7. Przedawnienie odsetek.

Mając na uwadze podniesione zarzuty, wniosł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanych kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach sądowych,

ewentualnie

3. zmianę wyroku przez uznanie do spłaty jedynie kapitału bez odsetek.

W imieniu strony powodowej wyrok zaskarżony został w części: oddalającej powództwo /pkt III wyroku/ i w części orzekającej o kosztach postępowania (pkt IV wyroku).

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

I. Naruszenie prawa materialnego:

1) art. 922 § 1 k.c. w zw. z art. 1031 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wysokość zobowiązania pozwanej winna zostać ustalona w oparciu o wysokość zadłużenia spadkodawczyni A. W. w dacie jej śmierci, a w konsekwencji uznanie, że rzeczywista wysokość zobowiązania pozwanej względem powoda wynosi 164.982,69 zł, podczas gdy pozwana wstąpiła w obowiązki majątkowe A. W., a tym samym dziedziczy zobowiązanie w pełnej wysokości;

2) art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. i 455 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie, że zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki jest świadczeniem nieoznaczonym i jest wymagalne od dnia wezwania do zapłaty, a tym samym zasądzenie przez Sąd I instancji odsetek umownych od dnia doręczenia odpisu pozwu, podczas gdy zobowiązanie z umowy pożyczki ma charakter terminowy, a tym samym żądanie zapłaty odsetek powstało już z chwilą powstania opóźnienia, a wezwanie do zapłaty nie jest konieczne do powstania obowiązku zapłaty odsetek,

3) art. 482 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 922 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że śmierć pożyczkobiorcy Alicji W. – spadkodawcy pozwanej – skutkuje zaprzestaniem naliczania odsetek umownych od wymagalnego zobowiązania, a powód ma prawo do kontynuowania naliczania odsetek umownych dopiero od dnia doręczenia kuratorowi pozwanej odpisu pozwu, podczas gdy art. 482 § 2 k.c. umożliwia powodowi jako instytucji kredytowej przy udzielaniu pożyczek długoterminowych naliczanie odsetek od zaległych odsetek, a pozwana jako spadkobierczyni wstąpiła w taką samą sytuację faktyczną i prawną, jak pożyczkobiorca A. W.,

4) art. 61 § 1 kc – poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że wezwanie do zapłaty z dnia 30 marca 2010 r. nie może być uznane za skutecznie doręczone powodowi (w istocie pozwanej), a tym samym nie przysługują powodowi za ten okres odsetki umowne, podczas gdy wezwanie do zapłaty zostało wysłane pozwanej na adres wskazany przez nią jako adres do doręczeń, a tym samym wezwanie zostało skutecznie doręczone.

II. Naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ, na wynik sprawy:

1) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

a) całkowite pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego dowodu mającego dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie w postaci aktu notarialnego - oświadczenia o przyjęciu spadku z dnia 27 kwietnia 2009 r., w którym pozwana wskazała adres do doręczeń: ul. (...), (...), na który to adres powód wysłał pozwanej wezwanie do zapłaty, jak również wskazał w pozwie jako okoliczność mającą istotne znaczenia dla określenia terminu naliczania odsetek umownych;

b) przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów na rzecz dowolnej ich oceny, polegającej na przyjęciu, że wezwanie do zapłaty z dnia 30 marca 2010 r. skierowane przez powoda do pozwanej na adres ul. (...), (...)-(...) W. nie zostało skutecznie doręczone, pomimo że pozwana wskazała w/w adres jako adres do doręczeń w kraju.

Na podstawie art. 386 § 1 kpc., wskazując na powyższe zarzuty wniósł o:

1) zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 243.352,89 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 2,5 krotności stopy odsetek ustawowych w stosunku rocznym i nie wyższej niż czterokrotność obowiązującej stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 197.510,26 zł od dnia 9 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów

procesu w kwocie 22.985 zł, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu apelacyjnym,

2) ewentualnie, na wypadek uznania przez Sąd, że Sąd I Instancji nie rozpoznał istoty sprawy oraz na wypadek nieuwzględnienia wniosku z punktu 1 – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny obie z nich uznał za nieuzasadnione. Oczywiście bezzasadny jest zarzut nieważności postępowania, który kurator pozwanej wyprowadza z faktu, że orzeczono w wyroku solidarność odpowiedzialności pozwanej m.in. z C. W., który zmarł. Okoliczność ta jest pozbawiona znaczenia i nie może stanowić o nieważności postępowania, bowiem solidarność dotyczy tytułu wykonawczego wydanego w stosunku do C. W. za jego życia, a kwestia, czy tytuł ten będzie mógł być skutecznie realizowany, pozostaje poza materią niniejszego procesu.

Sąd Apelacyjny uznaje za trafne ustalenia, poczynione przez Sąd Okręgowy, w zasadzie niekwestionowane przez strony, które polemizują tylko z ich oceną.

W przekonaniu Sąd Apelacyjny nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 227 i 233 § 1 kpc, sformułowany przez powoda. Wbrew jego mniemaniu pozbawiona znaczenia dla rozstrzygnięcia jest okoliczność, że pozwana w oświadczeniu o przyjęciu spadku z dnia 27 kwietnia 2009 roku wskazała adres do doręczeń, na który to adres powód wysłał jej wezwanie do zapłaty. Adres ten podawała pozwana do postępowania spadkowego, nie będąc jeszcze wówczas powiadomiona o jakichkolwiek zobowiązaniach względem powoda, nie ciążył też na niej wobec niego obowiązek zawiadamiania go o zmianie miejsca zamieszkania. Nie może tu być mowy o naruszeniu art. 61 § 1 kc. W tej sytuacji jedynie słuszny był wniosek Sądu I instancji, że wezwanie do zapłaty z dnia 30 marca 2010 roku skierowane przez powoda do pozwanej na ten adres nie zostało skutecznie doręczone – z wszelkimi tego implikacjami.

Skupić się zatem należało na zarzutach naruszenia prawa materialnego, formułowanych przez obie strony.

Przede wszystkim trafna jest ocena Sądu I instancji, że umowa została skutecznie wypowiedziana przez powoda spadkodawczyni A. W., nie było zatem potrzeby wypowiedziania jej ponownie pozwanej, która wstąpiła w prawa i obowiązki spadkodawczyni na dzień otwarcia spadku. Skutkiem rozwiązania umowy przed śmiercią A. W. było, że pozwana nie wstąpiła w jej miejsce do umowy, a jedynie – w jej zobowiązania z tejże płynące. Całą tę konstrukcję, z powołaniem stosownych przepisów i orzecznictwa, uzasadnił szczegółowo Sąd Okręgowy, a Sąd Apelacyjny w pełni wywody te podziela. A zatem wysokość zobowiązania głównego pozwanej równa jest wysokości zobowiązania spadkodawczyni na dzień otwarcia spadku z wszelkimi wówczas wymagalnymi należnościami, jak kapitał główny, odsetki i koszty obsługi kredytu. Kwota ta wynosiła wówczas 164. 982,69 zł, na dowód czego powód przedstawił stosowne wyliczenie; wprawdzie kurator pozwanej temu zaprzeczał, jednak nie dostarczył na poparcie swoich zarzutów żadnych dokumentów ani innej argumentacji, a zatem pozostały one gołosłowne. Jedną z implikacji niedoręczenia skutecznie pozwanej wezwania do zapłaty jest jednak – wbrew zarzutom powoda – okoliczność, że odsetki od tej kwoty mogły rozpocząć swój bieg w stosunku do niej dopiero od momentu, kiedy powzięła wiadomość, że jest osobą z tego tytułu zobowiązaną, a zatem – jak słusznie uznał Sąd Okręgowy, od momentu doręczenia odpisu pozwu jej kuratorowi.

Nie można uznać za trafny zarzutu, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. i 455 k.c. przez przyjęcie, że zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki jest świadczeniem nieoznaczonym i jest wymagalne od dnia wezwania do zapłaty, bowiem takim zobowiązaniem było ono dla pozwanej, która nie była pożyczkobiorczynią. Stąd jej zobowiązanie nie mogło ulec powiększeniu w okresie do dnia jej wezwania do zapłaty.

Oczywiście zobowiązanie pozwanej nie mogło pozostać oderwane od jego źródła – umowy wiążącej A. W. z powodem. A zatem, jak trafnie uznał Sąd Okręgowy – pozwana jest zobowiązana do zapłaty biegnących odsetek umownych od obciążającego ją zobowiązania, jednak dopiero po dacie powzięcia przez nią (tu: jej kuratora) wiedzy o ich istnieniu.

Co do zarzutów naruszenia prawa podniesionych przez kuratora pozwanej, zarzuty te w odniesieniu do art. art. 364 i 365 kpc są dowodem oczywistego niezrozumienia przez niego treści tych przepisów i jako takie nie wymagają polemiki. Co do zarzutu naruszenia art. 75 Prawa bankowego – interpretacja znaczenia tego przepisu przez kuratora pozwanej jest oczywiście bezzasadna, a zachowanie kredytobiorców z pewnością, co zostało wykazane w postępowaniu, spełniało przesłanki wymagane tym przepisem.

Z kolei zarzut niewłaściwego zastosowania § 19 umowy o pożyczkę między bankiem a pożyczkobiorcami apelująca pozwana uzasadnia tym, że nie wypowiedziano jej umowy. Okoliczność ta, aczkolwiek zgodna z prawdą, pozostaje bez znaczenia wobec omówionej już wyżej sytuacji dotyczącej wcześniejszego rozwiązania umowy wskutek wypowiedzenia jej A. W..

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 104 prawa bankowego przez rzekome naruszenie tajemnicy bankowej wobec wysłania pisma tego Banku pod adres kuratora pozwanej; w tym bowiem czasie, choć niesłusznie, powód pozostawał w przekonaniu, że jest to adres pozwanej; nadto okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Wobec treści rozstrzygnięcia Sądu I instancji bezzasadnym jawi się także zarzut przedawnienia odsetek, skoro ich bieg rozpoczyna się dopiero od doręczenia odpisu pozwu.

Na koniec – Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela argumentację Sądu Okręgowego na tle zastosowania art. 5 kc. Powód prowadzi działalność gospodarczą i profesjonalnie zajmuje się udzielaniem kredytów. Brak spłaty określonych rat, powstanie zadłużenia i podjęcie w konsekwencji czynności wypowiedzenia umowy nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego czy społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa. Przyjęcie takiej tezy pozbawiłoby praktycznie Bank prawa realizowania jego działalności statutowej, w ramach której ciąży na nim nie tylko prawo udzielania kredytów, ale i obowiązek ich egzekwowania.

Z powyższych względów na podstawie art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach oparto na art. 100 kpc.

bp